

РЕШЕНИЕ

№ 6805

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Вяра Русева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5414** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. С. С., ЕГН: [ЕГН] чрез адв. С. Д. С., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 4 срещу Решение № 20037410 от 22.05.2021 г., постановено по НАХД № 969/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10- и състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 20-4332-020148 от 09.11.2020 г., издадено от Началник Група към „Пътна полиция“ при СДВР, с което за нарушение по чл. 104б, т. 2 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/ на касатора на основание чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3 000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца.

В касационната жалба са наведени доводи за незаконосъобразност и неправилност на въззивното решение като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Сочи се, че описаното в НП и в АУАН деяние не съставлява използване на отворен за обществено ползване път за друга цел, различна от предназначението му за превоз на хора и товари, в каквато насока е забраната на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, тъй като няма разпоредба, която да не позволява извършването на посочените в НП маневри, а именно „приплъзва

автомобилът като преминава последователно от лента в лента“. Изтъква се още, че в НП действията по осъществяване на изпълнителното деяние описват начина на шофиране, който може да бъде опасен, но не и да води до ползване на пътя извън неговото предназначение. Твърди се, че за да е налице такова, следва да са били извършвани „дрифт“ или друг вид опасни маневри и то със състезателна или атракционна цел, но такива факти не са посочени в обстоятелствената част на АУАН или НП. Поддържа се и становище, че липсват установени обективни факти, че е имало повтаряемост на действията, описани в АУАН и НП, поради което не може да се направи извод за специалната цел, че пътното платно е използвано не по предназначение, а за дрифт. Иска се отмяна на обжалваното решение и на потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът А. С. С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът Началник Група към Столична дирекция на вътрешните работи - отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Милен Ютеров, изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд – София – град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Производството пред Софийски районен съд се е развило по жалба на А. С. С. срещу НП № 20-4332-020148 от 09.11.2020 г., издадено от Началник Група към „Пътна полиция“ при СДВР, с което въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ Серия GA № 307320 от 07.10.2020 г. на А. С. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 3 000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 12 месеца на основание чл. 175а, ал.1, пр. трето от ЗДвП за нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП.

Административнонаказателното обвинение от фактическа страна се основава на това, че на 07.10.2020 г., около 1:21 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение по [улица]към [улица]А. С. управлява личния си лек автомобил БМВ, с рег. [рег.номер на МПС] и срещу магазин „Б.“ използва пътното платно не по предназначението му - приплъзва автомобила, като преминава последователно от лента в лента.

Софийски районен съд е потвърдил обжалваното наказателно постановление по

съображения за неговата процесуална и материална законосъобразност. Въззивният съд е приел, че процесните АУАН и НП са издадени от компетентни лица и че сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 и по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН са спазени. В мотивите към решението са изложени подробни съображения относно липсата на допуснати съществени процесуални нарушения, които да съставляват основание за отмяна на наказателното постановление, както и относно съставомерността на вмененото на касатора деяние. СРС е приел за доказано по безспорен и несъмнен начин както от обективна, така и от субективна страна, че касаторът е извършил нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В обжалваното решение са изложени и аргументи относно неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН в конкретния случай.

Решението на Софийски районен съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съдебен състав споделя извода на въззивния съд, че административнонаказателното обвинение за извършено от А. С. нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП като основание за налагане на административни санкции по чл. 175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП е фактически, правно и доказателствено обосновано. В съдържанието на съставения АУАН и на издаденото въз основа на него НП са посочени релевантните за съставомерността на деянието факти и обстоятелства. Отговорността на касатора е ангажирана на основание чл. 175а, ал.1, пр. трето от ЗДвП, съгласно която разпоредба се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3 000 лв. водач, който ползва пътищата отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От правна страна обвинението се основава на извършено нарушение на законово регламентираната в чл.104б, т. 2 от ЗДвП забрана водачът на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. От фактическа страна извършването на вмененото на санкционираното лице нарушение е обосновано с констатацията, че на 07.10.2020 г., около 1:21 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение по [улица]към [улица]А. С. управлява личния си лек автомобил БМВ, с рег. [рег.номер на МПС] и срещу магазин „Б.“ използва пътното платно не по предназначението му - приплъзва автомобила, като преминава последователно от лента в лента.

В ЗДвП не се съдържа легална дефиниция на „ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари“, като законодателната техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. В тази връзка с оглед на твърденията, изложени в касационната жалба, а именно че няма разпоредба, която да не позволява извършването на посочените в НП маневри, касационната инстанция споделя мотивите на СРС, че приплъзването на автомобила и преминаването последователно от лента в лента не съответства на нормалното предназначение на пътя и е нелогично и непредвидимо, като се явява и опасно за останалите участници в движението. Освен това, с оглед на изложеното неоснователно се явява и възражението, че за да е налице ползване на пътя извън неговото предназначение, следва да са били извършвани „дрифт“ или друг вид опасни маневри и то със състезателна или атракционна цел. Видно от цитираната по-горе разпоредба на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП, забранено е използването на пътя извън неговото предназначение въобще, като никъде законодателят не е поставил изискване

използването на пътното платно не по предназначение да се изразява в „дрифт“ или опасни маневри и то със състезателна или атракционна цел.

В случая както в АУАН, така и в НП ясно са описани действията на санкционираното лице, възприети от наказващия орган като нарушаващи забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП. В този смисъл е налице изискуемият се конекситет между фактическото обвинение /фактическото описание на съставомерното изпълнително деяние/ и неговата правна квалификация /от гл. т. на посочената като нарушена законова разпоредба и приложената санкционна норма/ за формиране на еднозначен правен извод по фактите и по приложението на закона и в какво точно се изразява деянието на санкционираното лице, възприето от административнонаказващия орган като съставомерно такова по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП.

Неоснователно е становището на касатора, че липсват установени обективни факти, че е имало повтаряемост на действията, описани в АУАН и НП, поради което не може да се направи извод за специалната цел, че пътното платно е използвано не по предназначение, а за дрифт. Както вече беше посочено, няма изискване нарушаването на забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП да се изразява в извършване на „дрифт“. Няма и изискване да е налице „повтаряемост“ на действията, за да се приеме, че е осъществен съставът на административното нарушение, регламентиран в посочената разпоредба. Следва да се има предвид, че в много хипотези е достатъчно извършването на единично действие, което да може се квалифицира като използване на пътното платно не по предназначение. Освен това, в процесния случай както в АУАН, така и в НП е посочено, че касаторът „последователно“ е преминавал от една в друга лента, което неминуемо води до извод за повтаряемост на действията от негова страна.

Съдът споделя изцяло извода на СРС, че извършването на вмененото на санкционираното лице съставомерно деяние, квалифицирано като нарушение на чл.104б, т. 2 от ЗДвП, е доказано по безспорен начин. Действително в тежест на наказващия орган е да установи и докаже наличието на всички релевантни за съставомерността и индивидуализацията на деянието факти и обстоятелства, които обуславят административнонаказателната отговорност. В случая от събраните по делото писмени и гласни доказателства описаната в съставения АУАН и в издаденото въз основа на него наказателно постановление фактическа обстановка се явява доказана, като установените факти по несъмнен начин сочат на поведение на водача на МПС по използване на пътя за други цели, а не по предназначение - водачът съзнателно и без причина от обективен характер /атмосферни условия, мокра или заледена пътна настилка или други обстоятелства, способствали за поднасянето на автомобила/, е приплъзвал автомобила и е преминавал последователно от лента в лента. Според настоящия съдебен състав такова поведение на водач на МПС следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП - пътищата, отворени за обществено ползване, да се ползват за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, и съответно деянието се субсумира в административнонаказателния състав по чл.175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП. Дали е налице нарушаване на забраната по чл.104б, т. 2 от ЗДвП като основание за налагане на административни санкции по чл.175а, ал. 1, пр. 3 от ЗДвП следва да се преценява с оглед поведението на водача на МПС и извършените от него фактически действия при управлението на автомобила. В случая тези действия еднозначно

обуславят извод за умишлено и целенасочено приплъзване на автомобила и преминаване от лента в лента, което поведение не може да се разглежда като такова по използване на пътя по предназначение.

Касационната инстанция споделя изложените от СРС мотиви досежно приложимостта на чл. 28 от ЗАНН - липсата на многобройни, респективно смекчаващи отговорността обстоятелства, наличието на други извършени от касатора нарушения по ЗДвП, както и поведението му на пътя, което се явява общественоопасно и застрашаващо живота и здравето на намиращите се в автомобила лица и останалите участници в движението обуславят неприложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН в процесния случай.

С оглед на изложеното съдът не констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК вр. чл. 63в от ЗАНН, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, съдът:

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20037410 от 22.05.2021 г., постановено по НАХД № 969/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 10- и състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.